

EVA URBANÍKOVÁ

Měj mě rád

motto

román

motto

EVA URBANÍKOVÁ

Měj mě rád

Praha 2013

Přeložila Miluše Krejčová

© Eva Urbaníková, 2013
Translation © Miluše Krejčová, 2013

ISBN 978-80-7246-919-2

*Věnuju své milované
Diance Bujňákové ze Stupavy.*

Všechny děti přicházejí na svět
provázené velkou bolestí.

Všechny děti přicházejí do světa
plného bolesti.

Všechny děti přicházejí na svět s pláčem.

Protože Bůh – jejich matka a otec
v jednom z věčnosti – se jim ztratil.

Nechal jim matku a otce, kterého
si vybraly ve věčnosti.

A jejich láska, láska toho otce a matky,
i ta k dětem,
i ta vzájemná,
nemusí být vždy absolutně dokonalá.

Prolog

„Představ si, že jsi na poušti,“ řekl.

„Dobře,“ řekla jsem já.

Ležící.

S bosýma nohama položenýma na jeho nahých stehnech.

S jeho rukama na mých nahých stehnech.

A s polštářem neurčité barvy pod hlavou.

„Máš?“ zkontroloval mě.

Přikývla jsem.

„A najednou vidíš kostku.“

„Vidím kostku.“

„Pověz mi, jaká je ta kostka, kterou vidíš?“

„Může být jakákoli?“

„Ano,“ přikývl, „popiš ji přesně tak, jak ji na té poušti vidíš.“

„Je velká.“

„Jak velká?“

„Velká asi jako pyramida v Egyptě.“

„Cože?“ zasmál se.

„Přesně taková. Strašně velká.“

„A z jakého materiálu je ta kostka?“

„Z toho kamene, co se na slunci tak třpytí, víš?“

„Křemen.“

„Ano, křemen,“ spokojeně jsem se usmála. „Tak z křemene je ta kostka, kterou vidím.“

Zvedl moji nohu ke svým rtům a políbil ji. Jednou, dvakrát, třikrát. Dělal to soustředěně, jako by chtěl rty na mé pokožce něco nakreslit, namalovat, nechat tam nějaké znamení.

Pozorovala jsem ho bez mrknutí.

Aby byla paměťová stopa dokonalá.

„Takže je neprůhledná, nevidíš do ní,“ řekl potom, když moji nohu zase položil zpátky na postel.

„Ani trochu do ní nevidím. Je velká, třpytí se na slunci a naprosto mě fascinuje.“

„Tak se u ní cítíš? Fascinovaná?“

„Jo. Nemůžu od ní odtrhnout oči.“

Chvilí se na mě díval. Pobaveně.

„Jak se tam ta kostka dostala?“ zeptal se.

„Copak já vím?“ zasmála jsem se.

„Nesměj se, je to součást hry,“ prohlásil vážně. „Jak se tam dostala? Co tě napadne jako první?“

„Postavily ji tam staré civilizace. A já jsem ji objevila jako první. První na celém světě.“

„Zajímavé.“

„Tak to je.“

Pravou dlaní mi vjel mezi stehna. Sevře-

la jsem je, aby nemohl rukou hýbat, a on se usmál.

„A teď si představ, že kráčíš po té poušti dál,“ řekl, když jsem sevření povolila a on se dlaní vrátil na koleno.

„Asi je mi dost teplo.“

„To teď neřeš. Není ti teplo, nemáš hlad ani žízeň.“

„Jsem éterická bytost?“

„Je to hra, maličká, soustřed' se.“

„Dobře.“

„Představ si, že jdeš po té poušti a najednou vidíš koně.“

„Koně?“

„Koně.“

„Chceš asi vědět, jak vypadá kůň, kterého vidím, že?“

„Přesně to chci vědět.“

„Je bílý.“

„Takže bílý.“

„Velmi dobře stavěný. Má hustou hřívu a velké oči. Vyzařuje z něj klid. Jako by na mě na té poušti čekal. A ty oči má moudré. To mi připadá divné – kůň a takové moudré oči.“

„Líbí se ti ten kůň?“

„Ano. A vůbec se ho nebojím.“

„Jinak se koní bojíš?“

„Mám před nimi respekt.“

Pohlédl mi do očí a poněkud naklonil hla-

vu. Tak jako ji naklánějí děti, když poslouchají něco, co je zcela pohltí, na co jsou absolutně soustředěné. Tak, že i pusu trochu otevrou.

„Jsi hezký,“ řekla jsem jen tak na okraj.
Protože byl.

Hezký.

S těmi černými kučery na čele.

„Co uděláš s tím koněm?“

„Jak to myslíš?“

„Vidiš toho koně na poušti. Jsi tam jen ty a ten kůň. Co uděláš?“

„Jdu k němu. Pohladím ho.“

„Kde?“

„Po hřívě.“

Mlčel.

„Asi mu i něco hezkého povím. Víš, takové ty věci, co se říkají zvířatům, když se ti líbí.“

Přikývl.

„A hlavně – tenhle kůň se na mě stále dívá. Těma moudrýma očima.“

Znovu přikývl.

„A potom?“

„Co a potom?“

„Co uděláš potom?“

„No potom jdu dál po té poušti, ne? Hra neskončila.“

„Jdeš dál sama?“

„Proč se ptáš?“

„Protože toho koně si můžeš vzít s sebou.“
Zavrtěla jsem se.

„Nechci si brát koně s sebou.“

„Takže ho tam necháš.“

„Jo.“

„A jak se cítíš, když ho tam necháváš?“

„Normálně se cítím, dobře.“

Znovu jsem se zavrtěla.

„Vždyť on je v pohodě, ne? Myslím ten kůň.“

„Je to tvoje představa, všechno je tak, jak řekneš ty.“

„On asi ani nechce jít se mnou.“

„Jak to víš?“

„Nejsem si jistá, jen to tak říkám.“

Trochu odsunul moje nohy, aby se mohl pohnout, a rychlým pohybem se naklonil nad můj obličej. Políbil mě na rty, chtivě a majetnický, líbilo se mi to a polibek jsem opětovovala. Líbal mě pořád. Trochu jako šílený. Uprostřed klidného rozhovoru.

On byl takový.

Trochu šílený.

My spolu jsme byli šílení.

Když se mi pánev automaticky nadzvedla a rukama jsem mu vjela do kudrn, přestal. Odtáhl se tak rychle, jak se nade mnou objevil. A hlasitě dýchal.

Říkám, byl trochu šílený.

„Co bude dál?“ zeptala jsem se.

„Bouře.“

„Jak prosím?“

„Proti tobě se valí písečná bouře. Vypadá dost hrozně.“

„Tak to je konec hry?“

„Vůbec ne. Musíš mi jen říct, co uděláš.“

„Co se dá dělat na poušti, když se na tebe valí tuny horkého písku ve větru?“

„Je to tvoje představa, maličká.“

„Dobře.“

„Můžeš zavřít oči. Možná ti to půjde lépe.“

„Chci se dívat na tebe.“

„Takže co uděláš?“

„Lehnu si na zem a přikryju se dekou.“

„A tak tu bouři přečkáš, jo?“

Pomalou, nepřesvědčivě jsem pokývala hlavou.

„Tu deku jsem měla jako v batohu, ano?“

„Dobře.“

„Ano, přesně to udělám. Písek se přežene přese mne, já potom vstanu, opráším se a půjdu dál.“

Přikývl a prstem mi po nahém břiše kreslil ornamenty.

Nebo nevím co.

Ať by tam nakreslil, namaloval, vytetoval cokoli, byly by to ornamenty.

„Kráčíš tedy dál.“

„Když to hraješ s jinými lidmi, berou si toho koně s sebou?“ zeptala jsem se rychle.

„Většina lidí si v téhle hře bere koně s sebou.“

„Hm.“

„Ale ty nejsi většina.“

„A co uvidím dál?“

„Přijdeš k moři.“

„To je super.“

Usmál se.

„Ano?“

„Moře je nejlepší věc na světě.“

Usmál se ještě víc.

„Tak pověz, co uděláš, když spatříš moře.“

„Vykoupu se v něm. Svléknu se a plavu, koupu se, úplně radostně.“

„A jak se cítíš?“

„Jsem šťastná.“

„Rozved' to do více přídavných jmen.“

„To musím?“

„Na konci uvidíš, že ta přídavná jména jsou důležitá.“

„Tak dobře.“

Čekal. Trochu zvědavěji než na ostatní odpovědi.

„Cítím se svobodná. A veselá. A plná energie. Ve svém živlu.“

Přikývl.

A potom se podezřívavě zeptal:

„Znáš tu hru, maličká?“

„Neznám, řekla bych ti to.“

„Tak vyjdi z moře a obleč se.“

„Už musím?“

„Už musíš.“

„Ach jo.“

Odhrnula jsem kousek deky, co mi zakrýval místa, která jsem jinak nosila pod kalhotkami, a sedla jsem si.

„Jdu čurat,“ oznámila jsem.

Jako dítě.

Bosýma nohama jsem přeběhla do jeho koupelny, byla těsně vedle ložnice, tak jak to vždycky chtěl od té doby, co to viděl v pubertě v amerických filmech.

Byla čistá.

Sterilně čistá.

Extrémně čistá.

Tak extrémně, jak špinavé bylo to, že já v ní sedím na záchodě a čurám.

Nesnášela jsem být sama v té koupelně.

Už poprvé, když jsem do ní vešla, jsem v ní měla špatný pocit.

Ze sebe.

„Kdyby to bylo hříbátko, tak si ho s sebou vezmu,“ pronesla jsem.

Stále seděl opřený o zeď za postelí.

A já jsem znovu ležela.

Moje nohy přes jeho stehna.

Jeho ruce na mých stehnech.

Přimhouřil oči.

Mlčel.

„Tak co teď, když jsem se už vykoukala?“

- „Teď se musíš rozhodnout,“ prohlásil.
„Rozhodnout se, co chci vidět?“
„Ne. Musíš se rozhodnout, jestli půjdeš dál doprava nebo doleva.“
„Doprava.“
„To bylo rychlé rozhodnutí.“
„Určitě jdu doprava,“ zopakovala jsem.
„Takže jdeš.“
„Ano, podél moře. Mám naprosto jasnou představu, jak to tam vypadá.“
„A najednou jsou před tebou schody.“
„Schody?“
„Ano.“
„Jenom schody?“
„Jenom schody.“
„To je divná hra.“
„Jsou schody ve tvé představě divné?“
„Ne.“
„Jaké jsou?“
„Strmé. Úzké. Směřují nahoru. Je tam zábradlí.“
„Z čeho jsou?“
„Z kamene.“
„Takže jsou pevné.“
„Ano. Jsou naprosto pevné.“
„Je jich hodně?“
„Asi sto.“
„Sto je dobrý počet.“
„Takže jsem vyhrála?“
„V téhle hře se nevyhrává, maličká.“

„Když je to hra, musí někdo vyhrát.“

Usmál se, zív, ruce natáhl před sebe, potom nad sebe a protahoval se, jak se lidé protahují, když sedí hodiny u počítače.

Pak si nechal dlaně za hlavou.

Zabořené v těch černých kučerách.

„Dej ty ruce zpátky,“ řekla jsem.

Ani se nepohnul.

Dlouho se na mě díval.

Drze.

Oči, nos, ústa, krk, nadra, břicho, zase nadra.

A potom níž.

A níž.

Když se naše oči znovu setkaly, bylo to až po chvíli, sundal si brýle.

Věděla jsem, co to znamená.

Nemusel udělat nic jiného.

Byli jsme zralí, dospělí a plachost nás už opustila.

Když se jeho i moje boky začaly vlnit společným směrem do tmavých zákoutí hříchů – aby naše smysly naopak objevily ty nejin-
tenzivnější barvy – pocítila jsem lásku.

Nebo její závan.

Možná nad námi jen přeletěla.

Nevím.

Láska má mnoho podob. A tuhle naši pochopí jen málokdo. Ani já jsem ji nechápala.
Ani on.

Ale létala. Tam nad námi.

A když mi líbal krk a tlumeně vykřikl a naše prsty se pevně proplétaly, aby v nás zůstaly ty intenzivní barvy co nejdéle, tehdy jsem ji pocítila.

Lásku.

Zoufalou.

Šílenou.

Naši...

Vstal. Nasadil si brýle, natáhl si boxerky a postavil se do balkonových dveří, aby si zapálil cigaretu.

„Nepřikrývej se,“ vyfoukl kouř, když viděl, že pohledem hledám deku.

„Dobře,“ přikývla jsem.

Měl právo na svoji paměťovou stopu. Ať je dokonalá.

Mlčky do sebe vtahoval dávky nikotinu a oči od mého těla odvrátil jen tehdy, když vyfukoval kouř.

„Kostka na té poušti signalizuje to, jak chceš, aby tě lidé vnímali,“ vysvětloval.

Tehdy, když už seděl opět na posteli. S mýma nohama položenýma přes jeho stehna. Se svýma rukama na mých stehnech.

„Velká jako pyramida,“ řekla jsem zamyšleně.

„Neprůhledná, tajemná, lesknoucí se na slunci a fascinující,“ dodal.

„Jsem čistý samožer.“